

Kraków, 9 stycznia 2026 r.

Dr hab. Agata Świerzowska, prof. UJ
Instytut Porównawczych Studiów Cywilizacji
Wydział Filozoficzny
Uniwersytet Jagielloński

Recenzja rozprawy doktorskiej mgra Łukasza Bachory
pt. *Kultura rosyjska jako gra archetypów i proces indywiduacji. Powieści Wiktora Pielewina
w świetle metody Carla Gustava Junga*
przygotowanej w Szkole Doktorskiej Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Gdańskiego
pod kierunkiem dr hab. prof. UG Moniki Rzeczyckiej

Przedstawioną do recenzji rozprawę doktorską Pana magistra Łukasza Bachory czytałam z ciekawością podszytą pewną ekscytacją, choć nie jest to praca „lekka” ani w sensie tematycznym, ani interpretacyjnym. Autor prowadzi bowiem czytelnika przez gęstą sieć odniesień symbolicznych, mitologicznych i psychologicznych, stopniowo odsłaniając konsekwencje przyjętej perspektywy jungowskiej dla rozumienia kultury rosyjskiej okresu postsowieckiego jako procesu zbiorowego. Nie ukrywam jednak, że pod koniec lektury ekscytacja ustąpiła miejsca przygnębieniu, wynikającemu jednak nie z mankamentów pracy, lecz z wniosków, jakie z niej płyną. Jeśli bowiem zgodzimy się z założeniami Carla Gustava Junga i uznamy analizowane w rozprawie obrazy jako „fakty diagnostyczne”, wówczas przedstawiona przez Doktoranta diagnoza okazuje się pesymistyczna nie tylko w odniesieniu do kultury rosyjskiej, lecz również, pośrednio, do kondycji kultury zachodniej jako całości. W kontekście aktualnych wydarzeń geopolitycznych wnioski płynące z rozprawy nabierają dodatkowej, niepokojącej aktualności, co czyni zaproponowaną diagnozę szczególnie przejmującą.

Ogólna charakterystyka i ocena całościowa rozprawy

Problematyka, którą mgr Bachora wybrał na przedmiot swoich rozważań jest ambitna i metodologicznie wymagająca, sytuuje się bowiem na styku badań nad literaturą, kulturą i religią. Spięcie całości aparatem koncepcyjnym psychologii analitycznej Carla Gustava Junga – co samo w sobie jest już sporym wyzwaniem – pozwala autorowi potraktować twórczość Wiktora Pielewina nie (jedynie) jako zjawisko literackie, lecz jako szczególnie czuły rejestr procesów archetypowych zachodzących w kulturze rosyjskiej okresu postsowieckiego, a zarazem jako świadectwo przemian w strukturze nieświadomości zbiorowej, które znajdują swój wyraz w formach narracyjnych, figurach symbolicznych oraz dominujących imaginariach świadomej kultury.

Zasadność podjęcia tematu nie budzi wątpliwości, zwłaszcza w kontekście współczesnych debat nad tożsamością kulturową Rosji oraz nad długotrwałymi strukturami wyobraźni zbiorowej, które nie poddają się prostym wyjaśnieniom politycznym czy socjologicznym. Co więcej, podjęte badania wychodzą poza dominujące interpretacje i propozycje ujęcia kultury jako dynamicznego procesu, w którym literatura pełni funkcję przestrzeni symbolicznej negocjacji sensów, lęków i aspiracji zbiorowych. Autor przekonująco pokazuje, że kategorie takie jak mit, archetyp, czy proces indywiduacji mogą być w sposób interpretacyjnie nośny zastosowane nie tylko w analizie psychiki jednostki, lecz również w badaniu zjawisk kulturowych, o ile towarzyszy temu odpowiednia refleksja metodologiczna.

Tym samym rozprawa wnosi istotny wkład do badań nad kulturą i religią, proponując model interpretacyjny umożliwiający odczytanie przemian kulturowych jako procesów symbolicznych o charakterze quasi-religijnym, ujawniających się w strukturach narracyjnych i obrazach literackich.

Na szczególne podkreślenie zasługuje fakt, iż Autor wypełnia wyraźną lukę badawczą. Dotychczasowe opracowania twórczości Pielewina, na co Doktorant zwraca uwagę, koncentrowały się najczęściej na jej wymiarze postmodernistycznym, filozoficznym bądź politycznym, znacznie rzadziej traktując ją jako materiał diagnostyczny pozwalający uchwycić zbiorowe procesy psychokulturowe, a jeszcze rzadziej – w perspektywie jungowskiej i postjungowskiej. Recenzowana rozprawa proponuje w tym zakresie ujęcie oryginalne i konsekwentne, w którym literatura staje się narzędziem analizy kondycji kultury jako całości. Praca jawi się więc jako dojrzałe, przemyślane studium interpretacyjne o wyraźnie zaznaczonym znaczeniu poznawczym, stanowiące wartościowy głos w interdyscyplinarnej refleksji nad kulturą rosyjską i mechanizmami jej symbolicznego samorozumienia.

Zawartość i struktura rozprawy

Rozprawa składa się ze wstępu, trzech rozbudowanych rozdziałów merytorycznych, zakończenia oraz bibliografii. Układ pracy jest klarowny i konsekwentnie podporządkowany realizacji zasadniczego celu badawczego, jakim jest interpretacja twórczości Wiktora Pielewina jako nośnika archetypowych obrazów kultury rosyjskiej, analizowanych w perspektywie psychologii analitycznej Carla Gustava Junga.

We wstępie autor szczegółowo przedstawia założenia teoretyczne i metodologiczne pracy, precyzuje zakres analiz oraz uzasadnia wybór psychologii analitycznej jako narzędzia interpretacyjnego pozwalającego badać zjawiska kulturowe w wymiarze zbiorowym. Wprowadzenie pełni zarazem funkcję konceptualną, porządkując podstawowe pojęcia i wyznaczając ramy dalszego wywodu.

Rozdział pierwszy ma charakter wprowadzający i kontekstualizujący. Doktorant koncentruje się w nim na figurze Wiktora Pielewina, co stanowi trafny i metodologicznie uzasadniony zabieg, pozwalający wyjść poza prostą rekonstrukcję biografii pisarza, choć ta nie zostaje całkowicie pominięta. Analiza fenomenu „mitu Pielewina” umożliwia uchwycenie szczególnego statusu autora w przestrzeni publicznej i literackiej, a zarazem wprowadza podstawowe kategorie interpretacyjne – takie jak mit, archetyp czy zbiorowy wymiar wyobraźni – które w dalszych częściach pracy stają się punktami odniesienia dla prowadzonych analiz. Rozdział ten pełni wyraźną funkcję przygotowawczą, uzasadniając traktowanie twórczości Pielewina jako uprzywilejowanego materiału diagnostycznego dla badań nad kulturą rosyjską.

Rozdział drugi, najobszerniejszy i centralny dla całej rozprawy, ma charakter analityczno-interpretacyjny. Poświęcony jest szczegółowej lekturze wybranych utworów Wiktora Pielewina, odczytywanych jako sekwencja „literackich snów”, w których ujawniają się kolejne etapy procesu indywiduacji. Doktorant prowadzi analizę w sposób systematyczny i konsekwentny, porządkując materiał zgodnie z logiką tego procesu oraz rekonstruując kolejne fazy konfrontacji z archetypowymi figurami Cienia, Animy, Mędrca, Wielkiej Matki i innymi strukturami nieświadomości.

Analizy te, co chciałabym podkreślić szczególnie mocno, są niezwykle erudycyjne i wielokontekstowe. Pan Łukasz Bachora nie ogranicza się do prostego przyporządkowania motywów literackich do określonych archetypów, lecz śledzi ich symboliczne warianty i przekształcenia w obrębie różnych tradycji kulturowych, religijnych i mitologicznych.

Poszczególne figury archetypowe zostają osadzone w szerokim horyzoncie porównawczym, a ich obecność w prozie Pielewina interpretowana jest poprzez odwołania do symboliki funkcjonującej w różnych kręgach kulturowych. W ten sposób autor tworzy – by użyć określenia Mircei Eliadego – złożone „sieci symboli”, pozwalające uchwycić zarówno ciągłość, jak i transformacje znaczeń archetypowych w kulturze współczesnej.

Rozdział ten nie ma charakteru zbioru luźnych interpretacji, lecz tworzy spójną i dynamiczną narrację analityczną, w której literatura funkcjonuje jako przestrzeń intensywnej pracy symbolicznej, a śledzenie kolejnych archetypów odsłania złożoność i wielowarstwowość procesów psychokulturowych leżących u podstaw analizowanych tekstów.

Rozdział trzeci ma charakter syntetyzujący i kulturoznawczy. Autor przechodzi w nim od analizy tekstów literackich do próby całościowego ujęcia kultury rosyjskiej jako bytu zbiorowego. Opisuje strukturę symboliczną kultury rosyjskiej, jej wewnętrzne napięcia, dynamikę historyczną oraz ograniczenia procesu indywiduacji w wymiarze kulturowym i społecznym. Rozdział ten stanowi logiczne dopełnienie wcześniejszych analiz, przenosząc wnioski wyprowadzone z lektury prozy Pielewina na poziom szerzej zakrojonej refleksji nad kondycją kultury.

Całość zamyka zakończenie, w którym autor porządkuje uzyskane wyniki badań i domyka zaproponowaną perspektywę interpretacyjną, wskazując na konsekwencje przyjętych ustaleń. Tak zaprojektowana struktura pracy umożliwia płynne przejście od poziomu konceptualnego, poprzez analizy szczegółowe, aż po syntetyczne ujęcie problemu.

Zaproponowana przez autora konstrukcja rozprawy cechuje się wysokim stopniem logiczności i wewnętrznej spójności. Poszczególne części pracy wprowadzają czytelnika stopniowo w coraz bardziej złożone poziomy analizy, bez przeskoków interpretacyjnych. Logiczność konstrukcji widoczna jest już w relacji między wstępem a pierwszym rozdziałem, który rozwija wprowadzone założenia i osadza przedmiot badań w odpowiednim kontekście kulturowym i symbolicznym. Równie czytelne jest przejście do rozdziału drugiego, w którym wcześniej wprowadzone kategorie zostają konsekwentnie zastosowane w szczegółowych analizach literackich, uporządkowanych zgodnie z logiką procesu indywiduacji. Rozdział trzeci stanowi logiczne zwieńczenie pracy, przenosząc wnioski wyprowadzone z analizy tekstów literackich na poziom syntezy kulturoznawczej, bez nieuzasadnionych uogólnień. W rezultacie rozprawa tworzy spójną i przemyślaną całość, w której struktura realnie wspiera argumentację i proces interpretacyjny, świadcząc o dojrzałości metodologicznej autora.

Sformułowanie problemu badawczego i granic analizy

Doktorant precyzyjnie wyznaczył granice, w obrębie których rozwija swoje analizy, co jest ważnym świadectwem dojrzałości naukowej. Problem badawczy został jasno określony i jest konsekwentnie prowadzony. Zakres analiz został wyraźnie ograniczony czasowo do okresu postsowieckiego, przedmiotowo do określonego w przekonująco uzasadniony sposób korpusu tekstów literackich oraz pojęciowo do kategorii wywiedzionych z myśli jungowskiej i postjungowskiej.

Na podkreślenie zasługuje fakt, iż autor świadomie wyłącza z pola swoich dociekań zagadnienia, które mogłyby prowadzić do nadmiernego rozproszenia wywodu, takie jak np. pełna rekonstrukcja biografii pisarza, analiza całej jego twórczości czy – co szczególnie kuszące dziś - bezpośrednia interpretacja bieżących wydarzeń politycznych. Zamiast tego pozostaje konsekwentnie skupiony na problemie relacji między strukturami nieświadomości zbiorowej a ich symbolicznymi reprezentacjami w literaturze.

Dzięki takiemu zakreszeniu granic autor unika niekontrolowanego rozszerzania tematu, a zaproponowane analizy pozostają spójne, pogłębione i metodologicznie zdyscyplinowane. Wyraźne rozróżnienie między tym, co stanowi zasadniczy przedmiot badań, a tym, co pozostaje poza ich zakresem, wzmacnia klarowność wywodu i potwierdza świadome operowanie przyjętymi założeniami badawczymi.

Ramy teoretyczne i metodologia

Zastosowane w rozprawie ramy teoretyczne i metodologia badań tworzą spójny, wielowarstwowy aparat analityczny, którego trzonem pozostaje psychologia analityczna Carla Gustava Junga, lecz który nie ogranicza się do jej prostego zastosowania. Autor świadomie konstruuje narzędzia badawcze w sposób złożony, precyzyjnie dostosowując je do specyfiki analizowanego materiału literackiego oraz do kulturowego wymiaru stawianych pytań badawczych.

Zasadność wyboru perspektywy jungowskiej wynika z przyjętego celu pracy, jakim jest interpretacja literatury jako przestrzeni ujawniania się zbiorowych procesów symbolicznych i archetypowych. Jednocześnie autor – co należy szczególnie podkreślić – unika redukcjonizmu psychologicznego, uzupełniając podstawowe kategorie psychologii analitycznej o narzędzia wypracowane na gruncie badań nad mitem, symboliką i kulturą. W tym kontekście istotną rolę odgrywają odwołania m.in. do koncepcji Josepha Campbella w zakresie analizy mitu bohatera, ustaleń Eleazara Mieletyńskiego dotyczących struktur narracyjnych mitu, refleksji Mircei Eliadego nad symboliką i strukturami mitycznymi, a także do dorobku Jurija Łotmana, umożliwiającego opis procesów rozpadu i rekonfiguracji struktur znaczeniowych w kulturze. Na uwagę zasługuje również włączenie refleksji filozoficznej Mikołaja Bierdiajewa, która pozwala autorowi pogłębić interpretację o wymiar egzystencjalny i antropologiczny, a zarazem uchwycić napięcie między wolnością, duchowością a kryzysem nowoczesnej kultury, jak również wykorzystanie elementów kulturoznawczych i porównawczych zaczerpniętych z koncepcji Geerta Hofstede, stosowanych pomocniczo do opisu trwałych wzorców kulturowych. Zwracam w tym miejscu uwagę na spójność teorii i metody: poszczególne zapożyczenia teoretyczne nie mają charakteru eklektycznego, lecz są podporządkowane nadrzędnej perspektywie jungowskiej i konsekwentnie integrowane z głównym tokiem analizy. Autor zachowuje przy tym wysoki poziom świadomości metodologicznej, jasno sygnalizując funkcję poszczególnych narzędzi oraz zakres ich zastosowania. W rezultacie metodologia rozprawy jawi się jako misternie skonstruowana, adekwatna do skali i złożoności problemu badawczego, skutecznie wspierając prowadzone analizy i wzmacniając ich interpretacyjną wiarygodność.

Charakterystyka doboru źródeł

Dobór źródeł wykorzystanych przez Doktoranta oceniam jako przemyślany, różnorodny i – co najważniejsze – adekwatny do postawionego problemu badawczego. Autor opiera swoje analizy na szerokim i zróżnicowanym korpusie materiałów, obejmującym zarówno teksty literackie Wiktora Pielewina, jak i bardzo bogatą literaturę przedmiotu, co świadczy o dobrej orientacji w istniejących już opracowaniach oraz o zdolności do krytycznego konfrontowania różnych tradycji badawczych. Uzupełnieniem klasycznych prac teoretycznych i interpretacyjnych są materiały internetowe, w tym wywiady z Wiktorem Pielewinem, które autor traktuje z należytą ostrożnością metodologiczną, wykorzystując je jako źródła kontekstowe, a nie bezpośredni materiał dowodowy.

Interesującym elementem aparatu źródłowego jest również filmografia, wykorzystywana pomocniczo do analizy szerszego kontekstu kulturowego i medialnego, w jakim funkcjonuje twórczość Pielewina. Włączenie tego typu materiałów nie ma charakteru przypadkowego, lecz pozostaje podporządkowane głównej linii interpretacyjnej pracy.

Całość świadczy o krytycznym podejściu do źródeł oraz o umiejętności pracy z materiałami trudnymi i rozproszonymi. Autor nie reprodukuje ustaleń innych badaczy, lecz selektywnie i świadomie wykorzystuje istniejące opracowania, podporządkowując je własnym celom analitycznym.

Wyniki badań i wkład własny

Przedstawione w rozprawie wyniki badań oceniam jako oryginalne i merytorycznie znaczące, a wkład własny autora jako wyraźnie zaznaczony i konsekwentnie realizowany. Autor proponuje własne, autorskie ujęcie interpretacyjne, w którym twórczość Wiktora Pielewina zostaje odczytana jako szczególnie czuły rejestr zbiorowych procesów psychokulturowych, ujawniających się w strukturach symbolicznych, narracyjnych i mitologicznych.

Na podkreślenie zasługuje samodzielność myślowa i interpretacyjna autora, powiedziałabym nawet odwaga, widoczna zarówno w sposobie prowadzenia analiz literackich, jak i w formułowaniu syntetycznych wniosków dotyczących kondycji kultury rosyjskiej i przy okazji kultury zachodniej. Autor konsekwentnie rozwija własną linię argumentacyjną, podejmując jednocześnie dialog, często polemiczny z innymi badaczami.

Ze szczególnym uznaniem czytałam odważne interpretacje wątków buddyjskich, które autor włącza w ramy analizy jungowskiej, traktując je nie jako egzotyczny dodatek, lecz jako integralny element refleksji nad strukturami nieświadomości i mechanizmami znaczeniowocząciowymi choć – do czego odniosę się poniżej – fragmenty te otwierają także pole do pewnych wątpliwości i dalszego namysłu interpretacyjnego.

Ważnym elementem wkładu badań i rozprawy magistra Łukasza Bachory jest wypracowanie modelu interpretacyjnego, umożliwiającego analizę literatury jako przestrzeni ujawniania się symbolicznych form organizujących doświadczenie zbiorowe, a zarazem pozwalającego uchwycić zjawiska wymykające się jednowymiarowym ujęciom socjologicznym czy historycznym. Autor trafnie wskazuje w zakończeniu pracy na wyraźny potencjał aplikacyjny zastosowanej metodologii, podkreślając możliwość jej wykorzystania w badaniach nad innymi tekstami literackimi – których korpus i perspektywy badawcze sygnalizuje – jak również nad szerszym polem zjawisk kulturowych, nieograniczonych do literatury rosyjskiej. W moim przekonaniu świadczy to o dojrzałości projektu i otwiera perspektywę jego dalszej kontynuacji. Mogę więc stwierdzić, że zaproponowane ustalenia mają nie tylko wartość poznawczą, lecz również inspirujący charakter, wskazując nowe kierunki interpretacyjne i badawcze dla kolejnych studiów nad relacją literatury, symbolu i kultury zbiorowej.

Strona formalna i język rozprawy

Pod względem formalnym rozprawa została przygotowana w sposób staranny, z zachowaniem zasad warsztatu naukowego oraz poprawności edytorskiej. Układ tekstu jest przejrzysty, a wywód prowadzony konsekwentnie i w sposób zdyscyplinowany, co ułatwia śledzenie argumentacji nawet w partiach o wysokim stopniu złożoności teoretycznej.

Na podkreślenie zasługuje klarowny i komunikatywny styl wypowiedzi. Autor posługuje się poprawną i ładną polszczyzną, a sposób formułowania myśli sprawia, że praca – mimo podejmowania zagadnień trudnych i wymagających – pozostaje czytelna i angażująca.

Terminologia specjalistyczna stosowana jest z umiarem i konsekwencją, a kluczowe pojęcia są wprowadzane w sposób zrozumiały i uporządkowany.

W tekście pojawiają się nieliczne uchybienia o charakterze literowym lub pisarskim, które nie wpływają na merytoryczną wartość rozprawy ani na ogólną ocenę jej strony formalnej.

Uwagi dyskusyjne

Poniższe uwagi mają charakter dyskusyjny i nie podważają merytorycznej wartości rozprawy; wskazują jednak na obszary wymagające – w moim przekonaniu – wyraźniejszego metodologicznego namysłu i rozróżnienia. Rzecz dotyczy dwóch kwestii.

Pierwsza, zasadnicza to relacja między psychologią analityczną Carla Gustava Junga a buddyzmem, które w pracy bywają momentami zbliżane interpretacyjnie w sposób rodzący pytania o granice porównania. Tym, co budzi moje wątpliwości, jest dostrzegana tendencja Doktoranta do nadmiernego zbliżania obu tych porządków myślenia, zwłaszcza w partiach, w których podkreślane są analogie między jungowskim rozumieniem cierpienia, terapii i drogi ku pełni a buddyjską soteriologią. Zabieg ten prowadzi miejscami do „wygładzenia” istotnych różnic ontologicznych i antropologicznych pomiędzy tymi systemami, mimo że różnice te są w pracy sygnalizowane – zwłaszcza w odniesieniu do problemu ego, jaźni oraz doktryny nie-jaźni. Trzeba wyraźnie podkreślić, że mamy tu do czynienia z dwoma zasadniczo odmiennymi projektami, przede wszystkim na poziomie celu i statusu podmiotu. Psychologia analityczna jest projektem terapeutycznym i interpretacyjnym, ukierunkowanym na integrację doświadczenia i względną pełnię funkcjonowania jednostki w świecie. Buddyzm natomiast jest projektem soteriologicznym i praktycznym, obejmującym dyscyplinę etyczną, medytacyjną i egzystencjalną, którego celem jest wyzwolenie z cierpienia poprzez przekroczenie samej struktury podmiotowości. W tym sensie Jung może inspirować się buddyzmem, lecz nie może go ani zastąpić, ani „przetłumaczyć” bez reszty na język psychologii. Wyraźniejsze zaakcentowanie tej nieredukowalnej różnicy mogłoby wzmocnić problemowy charakter porównania i zapobiec przesuwaniu się analizy z poziomu dialogu między systemami ku reinterpretacji buddyzmu w kategoriach jungowskich. Jest o w gruncie rzeczy pytanie o to jak Doktorant określa/określiłby granicę metodologicznej porównywalności między psychologią analityczną Carla Gustava Junga a buddyzmem? W którym momencie – w świetle przeprowadzonych analiz – analogia przestaje pełnić funkcję heurystyczną, a zaczyna grozić zatarciem zasadniczych różnic między projektem terapeutyczno-interpretacyjnym a projektem soteriologicznym?

Kwestia druga, wymagająca – jak sędzę – jedynie większej precyzji w operowaniu pojęciem mitu, które w pracy funkcjonuje na przecięciu co najmniej dwóch porządków znaczeniowych: mitu jako konstrukcji ideologicznej podlegającej dekonstrukcji oraz mitu jako struktury symbolicznej ujawniającej treści nieświadomości zbiorowej. Autor zasadniczo porusza się w obrębie tego drugiego rozumienia, jednak w analizach twórczości Pielewina momentami dochodzi do ich zbliżenia, co rodzi pewną niejednoznaczność interpretacyjną. Dzieje się tak zwłaszcza w fragmentach, w których mowa jest o „rozpadzie” lub „demontażu” mitów – pojęcia te bywają wówczas używane w sensie demaskatorskim, sugerującym ich iluzoryczny lub ideologiczny charakter, podczas gdy na gruncie psychologii analitycznej nawet mit zdekonstruowany zachowuje swoją funkcję symboliczną i oddziałuje na poziomie nieświadomości. Podobne napięcie pojawia się tam, gdzie ironiczne gry Pielewina z mitami nowoczesności opisywane są językiem dekonstrukcji, a jednocześnie traktowane jako świadectwo aktywności archetypowych struktur wyobraźni zbiorowej. Wyraźniejsze

rozdzielenie tych poziomów – mitu jako obiektu ironicznej gry oraz mitu jako nośnika sensu symbolicznego – mogłoby dodatkowo wzmocnić precyzję pojęciową wywodu i pogłębić refleksję nad statusem mitu w kulturze ponowoczesnej.

Sformułowane powyżej uwagi nie zmieniają bardzo pozytywnej oceny rozprawy i stanowią naturalne domknięcie jej problemowego oraz interpretacyjnie inspirującego charakteru.

Konkluzja

W mojej ocenie przedstawiona rozprawa doktorska Pana mgra Łukasza Bachory stanowi dojrzałe, merytorycznie wartościowe i metodologicznie przemyślane studium, wyróżniające się jasno sformułowanym problemem badawczym, spójną konstrukcją oraz oryginalnymi i samodzielnymi ustaleniami. Praca wnosi istotny wkład w obszar nauk o kulturze i religii, łącząc pogłębioną refleksję teoretyczną z wnikliwą analizą materiału literackiego, a zaproponowane w niej narzędzia interpretacyjne posiadają wyraźny potencjał dalszych zastosowań badawczych. Rozprawa spełnia kryteria określone w ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. 2003, nr 65, poz. 595 z późn. zm.), w związku z czym wnoszę o dopuszczenie Doktoranta do dalszych etapów przewodu doktorskiego.